

Автор: Тетяна Нікуліна

Ілюстратор: Катерина Кривенко

Цю казку мені
розповіла моя бабуся,
а їй — її бабуся, моя
прабабуся.

Було це давним давно.
В одному великому і
красивому лісі жили
різні лісні жителі. Були
у кожного з них свої
будиночки: у одних
гнізда, у других —
нори, у третіх —
берлоги.

Всі-всі, і маленькі, і великі, старались
жити дружно зі своїми сусідами. Ходили
в гості в інші ліси. Спілкувались.
Гралися. Пили чай з печивом. Завжди
поверталися в свій ліс, і було їм там
тепло та затишно. В своєму лісі.

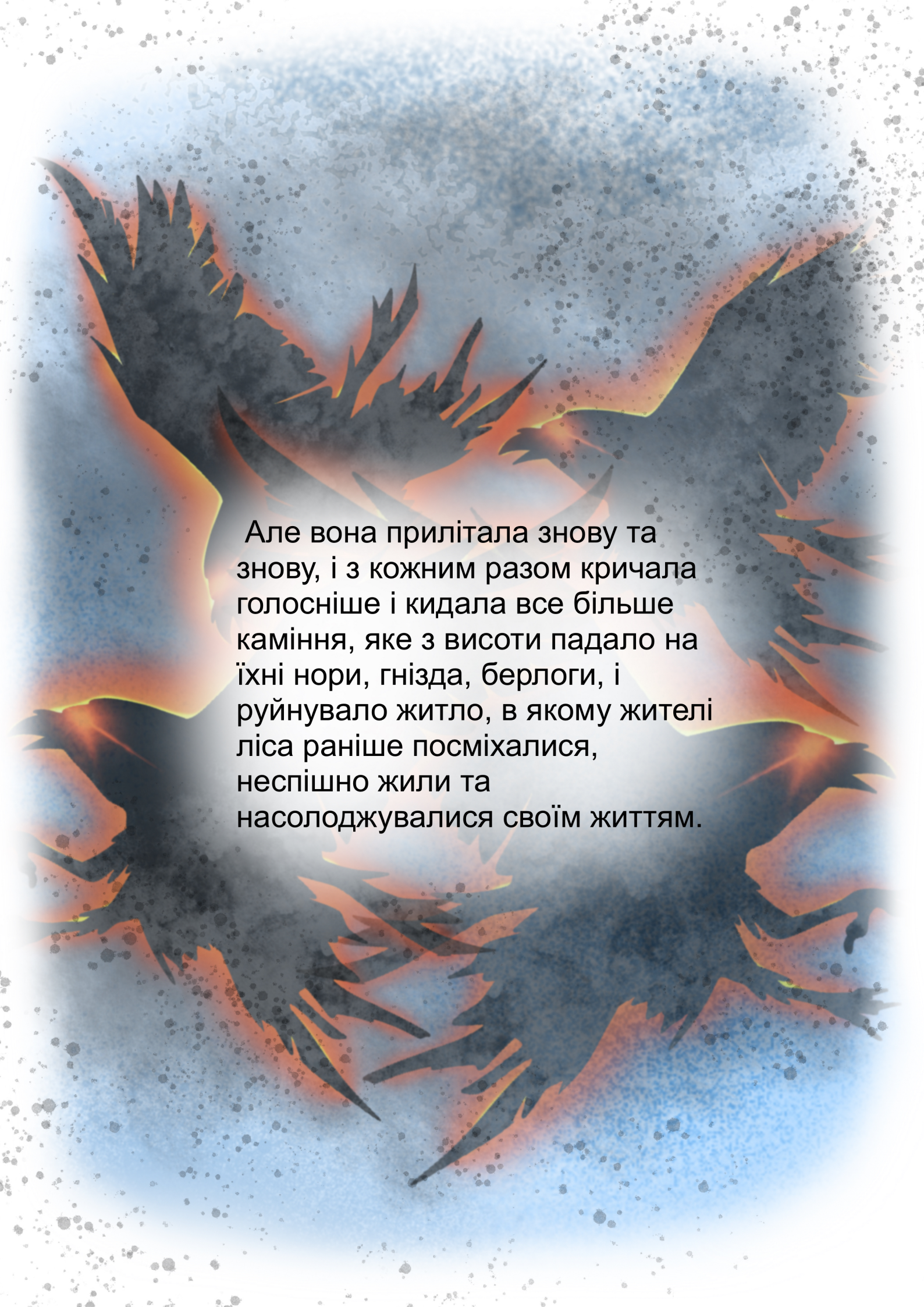
Але одного разу до них прийшла небачена
раніше страшна та чорна птаха. Вона
кружляла в небі і голосно кричала, кидала
великі камені, пісок та різне сміття. Жителі
одразу зрозуміли, що ця птаха зла та погана.

Захотіли її зупинити, щоб вона перестала завдавати зло їх сім'ям в їхньому рідному лісі. Хоробрі та сильні захисники, білі пташки, піднялися в небо та почали її проганяти.

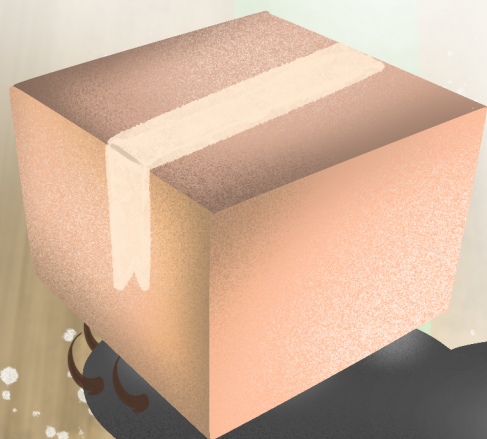

Але вона прилітала знову та знову, і з кожним разом кричала голосніше і кидала все більше каміння, яке з висоти падало на їхні нори, гнізда, берлоги, і руйнувало житло, в якому жителі ліса раніше посміхалися, неспішно жили та насолоджувалися своїм життям.

Малеча зі своїми мамами ховалися в печерах. Там їм було безпечніше та тихіше. Коли їм треба було сховатися від каміння, всі-всі діти слухняно йшли за своїми мамами і чекали на допомогу, порянуток від цієї жахливої птахи.

Величезна підтримка була від інших лісів — всі хотіли допомогти і врятувати жителів, їх ліс. З чорною пташкою намагалися поспілкуватися, але у неї були проблеми зі слухом і вона кидалася у розпачі по всьому лісі, влаштовуючи різні капості і продовжуючи робити свої погані справи.

Турбота і підтримка своїх близьких, розуміння та любов, віра в добро — ось що допомагало жителям ліса продовжувати захищати себе, сім'ю та свою територію. І ця сила настільки була потужною, що білі пташки ще і ще підіймалися в небо своїми крилами, проганяючи це жахливе створіння.

В один прекрасний ранок жителі лісу перестали слухати крики цієї птахи, побачили блакитне та чисте небо, а сонечко почало світити все яскравіше і тепліше. Його тепло та промінці прошепотіли жителям, що сміливість білих пташок, підтримка і віра усіх жителів в їхню потужність дали сили і вони змогли вигнати чорну та злу птаху із їхнього рідного лісу. Вона забралася геть і ніколи більше не з'являлась.

Всі ліси почали дружно відновлювати все, що зруйнувало це зле та дике створіння. Спільними зусиллями вони побудували нові гнізда, берлоги і нори, і почали в них заселятися жителі. Почали всі жити ще більш дружно. На стежках та галявинах лісу знову зазвучав дитячий сміх.

Про ту птаху долітали чутки — про те, що вона впала у велику прірву (це така велика-велика яма), кричала там одна, просила допомогти їй. Говорили, що до неї навіть прилітала мудра сова, щось сказала і полетіла. Ніхто не чув, що вона їй сказала.

Але говорили, що коли
вона стала добрішати,
через усі її добрі справи та
вчинки, прірва почала
зменшуватись. І коли птаха
усвідомила, наскільки була
неправою, що нападала на
різні ліси, їй вдалося
вибратися звідти. І вона
більше ніколи не літала в
інші ліси і нікому не
заважала жити

P.S. Добро завжди сильніше, ніж зло. Тільки добро перемагає. І чим більше добра в наших серцях, тим менше в них залишається місця для зла.

Бережіть одне одного і обіймайтеся міцніше.

